

na lodích, celým svým jměním z toho práv. Kdy ze škody jest práv majitel voru nebo nájemce plavců při vorech, stanoví obecný zákon občanský.« Ježto tedy ručení za výsledky není vlastníku voru platným předpisem uloženo a, pokud by šlo o ručení za vinu buď si vlastní nebo cizí, žalující strana v tom směru nic netvrdila, byla odvolacím soudem právem žaloba proti vlastníci voru zamítnuta.

Čís. 7635.

Nouzí po rozumu § 154 obč. zák. dlužno rozuměti nedostatek slušné výživy z vlastních prostředků nebo tak nedostatečné prostředky, že nepostačují na slušnou výživu rodičů, takže bez podpory dětí nejsou s to, by ukojili nutné životní potřeby. Zákonnou podmínkou nároku rodičů podle § 154 obč. zák. jest nejen nuznost rodičů, nýbrž i to, zda děti podle svých majetkových a výdělkových poměrů jsou s to, by rodičům přispěly.

Rodiče usmrceného syna nemohou se domáhati náhrady škody podle § 1327 obč. zák., přispíval-li sice syn na domácnost celým výdělkem, za to však byl jimi živen, takže jeho příspěvek na domácnost byl vlastně příspěvkem na vlastní výživu a nikoliv na výživu rodičů. Pro nárok rodičů na náhradu škody (§ 1327 obč. zák.) jsou rozhodny poměry v době úmrtí dítěte a nikoliv poměry, jak by se snad teprve v budoucnu utvářily.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv I 623/27.)

Žalobci domáhali se na žalovaném náhrady škody, ježto jejich syn přišel vinou žalovaného o život. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolatelé shledávají nesprávné právní posouzení ve výkladu §§ 154 a 91 obč. zák., leč neprávem. Podle § 154 obč. zák. jsou děti povinny, by slušně vyživovaly rodiče, upadnou-li v nouzi. Nouzí po rozumu § 154 obč. zák. dlužno vyrozumívati stav, kde se nedostává postiženým slušné výživy z vlastních prostředků, kde mají rodiče tak málo prostředků, že to nepostačí na slušnou výživu, takže bez podpory svých dětí nejsou s to, by ukojili nutné životní potřeby. Z vlastního přednesení žalujícího informativně slyšeného prvý soud bezvadně zjistil, že výdělek žalobců stačí k jich slušné výživě a i děti v domácnosti jich žijících, takže nouze po rozumu § 154 u nich není. Za tohoto stavu věci jest žaloba opírající se o ustanovení § 154 obč. zák. bezdůvodnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o nárok na náhradu škody, která prý žalobcům vzešla tím, že jejich syn přišel vinou žalovaného o život. Žalobní nárok opřen jest tedy o předpis § 1327 obč. zák., podle něhož musí býti nahrazeno pozůstalým, o jichž výživu usmrcený měl podle zákona pečovati, to, co jim tím ušlo, a o předpis § 154 obč. zák., podle něhož jsou děti povinny, by vy-

živovali slušně své rodiče, upadnou-li v nouzi. Zákonnou podmínkou tohoto nároku rodičů a závazku dětí jest však nejen nuznost rodičů — kterýžto pojem odvolací soud správně vyložil (srv. také rozh. čís. 4705 sb. n. s.), — nýbrž i to, zda děti podle svých majetkových a výdělkových poměrů, podle své hospodářské mohoucnosti jsou s to, by rodičům přispěly (srv. také rozh. čís. 5865 sb. n. s.). V projednávaném případě nelze ze skutečností jednak nesporných, jednak zjištěných usuzovati, že zemřelý syn poskytoval žalobcům výživu podle § 154 obč. zák., ani že nastaly u žalobců skutečně zákonné předpoklady pro takovýto nárok. Jest totiž nesporno, že 18letý syn žalobců byl učedníkem s týdenním platem 24 Kč, a bylo zjištěno, že 52letý žalobce má výdělků 250 Kč týdně a že se stará o 48letou spolužalující manželku, která si vydělá měsíčně nejvýše 150 Kč, dále o dvě dcery ve věku 23 a 15 roků a o syna školáka. Z těchto skutečností jest bez dalšího zřejmo, že nikoli žalující rodiče proti nezletilému synovi měli nárok na výživu podle § 154 obč. zák., nýbrž naopak sami byli povinni podle §§ 141 a 143 obč. zák. starati se o výživu syna, pokud mu k tomu jeho výdělek nestačil. Že týdenní plat 24 Kč k tomu za nynějších drahotných poměrů nestačil, netřeba blíže dokazovati. Žalobci, tvrdíce, že jim jejich syn přispíval na domácnost celým výdělkem a že by jim byl po vyučení přispíval ještě vyššími částkami, zapominají, že naproti tomu musili syna vydržovati, takže jeho příspěvek na domácnost byl jen příspěvkem na vlastní výživu a nikoli na výživu rodičů. Podle toho bylo zbytečno zjišťovati tvrzení žalobců, že jim syn celou týdenní mzdu odváděl, a není v tom neúplnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Za tohoto stavu věci netřeba řešiti otázku, zda rodiče žijí v poměrech nuzných, aniž otázku, zda snad někdy v budoucnosti byl by syn rodiče podporoval, neboť rodiče by měli nárok jen na náhradu výživy, která by jim byla příslušela podle poměrů v době synova úmrtí, a nelze založiti rozsudek na tom, jak by se snad byly poměry v budoucnosti utvářily, jak nejvyšší soud již opětovaně rozhodl (srv. k tomu rozh. čís. 968, 2358 a 3107 sb. n. s.).

Čís. 7636.

Formy notářského spisu nevyžaduje úmluva mezi manžely při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože, podle níž převzala manželka byt a obchod se všemi zásobami a zařízeními, začez vzala na sebe povinnost vyživovati ze svého dítě, vzdala se nároku na výživné se strany manželovy a zaplatila mu částečnou vzájemnou hodnotu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv I 624/27.)

Smlouvou ze dne 18. září 1925 uzavřenou za příčinou dobrovolného rozvodu manželství od stolu a lože postoupil manžel manželce zařízení bytu a zásoby obchodu, začez manželka zaplatila manželovi 35.000 Kč, vzdala se nároku na výživné se strany manželovy a vzala na sebe po-